

KEDY PRESTÁVA BYŤ LÁSKA IBA REKLAMNÝM KLIŠÉ?

Láska?...

Stála neďaleko mňa, v poloprázdnom autobuse... vedľa nej chlapec, vyzerajúci „nezávislo“, hodil krátku reč a po dlhom rozlúčkovom bozku zmizol v dverách nezadržiateľne unikajúcich do reality... Prepáč, že o tebe hovorím, ale podobáš sa na množstvo mojich žiakov, zasnene hľadiacich kamsi do ďaleka. Vôbec sa ti nevysmievam, naopak, chápem, že láska je úžasná vec, ktorá má šancu človeka poriadne zmeniť.

Dobre si pamätám, ako sa môj päťročný syn prvýkrát zaľúbil a celý deň vystrihoval srdiečka pre kamarátku zo škôlky. V prvom ročníku sa prvýkrát v živote pobil, pretože do tej istej boli zaľúbení aj ďalší traja najlepší kamaráti. Našťastie, nikdy to nebral príliš tragicky – zatiaľ.

Spomínam si však na príbeh sedemnástočného dievčaťa, ktoré pred niekoľkými rokmi spáchalo samovraždu. Určite si myslela, že nie je milovaná. Problémy, ktoré sa nám možno zdajú banálne, mali pre ňu existenčný rozmer... A predsa, nebolo človeka, ktorý by jej podal záchrannú ruku, vyviedol ju z bludiska falošných pocitov.

**MILOVAŤ ZNAMENÁ CÍTIŤ
SPOLUNÁLEŽITOSŤ A
NACHÁDZAŤ V TOM DRUHOM
ZÁBLESK BOŽIEHO SVETLA. –
BOH JE VÄČŠÍ AKO NAŠE
SRDCE. (JOZEFLEŠČINSKÝ)**

„Láska“ – azda ani neexistuje slovo tak zdevastované, opotrebované, zanesené falošnosťou, pretvárkou, klamstvom... Ak niekto o nej hovorí povrchné, pripadá nám ako klišé, telenovelová fráza, zbytočnosť...

Túžime, aby sa láska prejavila ako bytostný postoj v každej životnej situácii, nie len ako reklama zažiarila vo výklade, aby mlčala, načúvala, súcitila, chápala a prežívala s tými, ktorí to potrebujú. Matka Tereza je dôkazom toho, že milujúce srdce je Boží dar.

Láska je to, čomu sa celý život učíme, čo hľadáme, míňame, nachádzame, znovuobjavujeme, je to úcta, dôvera, tolerancia, pochopenie, zodpovednosť, rešpektovanie hraníc človeka, nekonečné dávanie sa, obätovanie, radosť, šťastie, sloboda...

Média si však urobili z lásky biznis, za ktorý budú platiť generácie našich detí. Vulgarizáciou toho, čo je čisté a „vznešené“ narušili hodnotový systém mladej generácie, ktorá sa ocitá vo vyprahnutom „technickom vakuu“ bez Božej lásky.

Podvečerné ulice osvetľujú svetlá valentínsky nalaďených obchodov. Míňam zaľúbené páriky, farebné srdiečka, ozdoby, smiech... mlčanie vzdáľujúcich sa hviezd. Otváram dvere, môj domov, rodina, láska... Niekedy sme unavení a nedokážeme už dávať. Zatváram oči a cítim Tvoj pohľad. To všetko je od Teba. Pane, ďakujem, že si *navždy* pre nás *nevýčerpatelným zdrojom nekonečnej lásky*.

ANEŽKA RICHTARIKOVÁ

Moja európska trieda

KEĎ SA EURÓPA ZMENÍ NA OBYČAJNÚ TRIEDU.

Láska, tlkot srdca, detstvo, puberta, škola, dospievanie, dozrievanie, život. **Človek je predsa láskou vyvolaný k bytiu.** Tak ako sa vyvíja ľudský život, tak sa vyvíja všetko okolo nás od najmenšej rastlinky po najväčšiu veľrybu.

Čas vývojom dolieha na celý svet, výnimkou nie je ani naša krásna Európa, ktorá zrie, dozrieva časom.

Možno si ju predstaviť ako školskú triedu. Má svojich členov, žiakov. Do školy nastúpili prvý deň neočuknutí, neskúsení, možno so strachom a s veľkými očami perspektívy budúcnosti.

Plynutím času sa postupne spoznávali, no stále si navzájom nedôverovali. Učili sa štúdiom doby, ale i na vlastných chybách. No čím viac boli zahľbení do kníh, tým viac zisťovali svoju neznalosť. Čas bežal ďalej a oni sa predierali útrapami, každý z nich prežil súženia a ťažkosti pri vývine samého seba a splužiaci mu to dokonca sťažovali. Zažili medzi sebou mnoho rozbrojov a hádok, ktoré vyvolali rozdielne názory. Čo žiak, to originál. Veď mali osobitú kultúru, materinský jazyk, inú farbu pleti, charakter. Všetci chceli byť najlepšími, jednoducho Á-čka. Preto vládla zákernosť, mamon a padali facky.

No po dvoch veľkých bitkách i so susednými školami, zistili, ako veľmi si ublížili a poškodili svoje zázemie – triedu – Európu.

A tak sa konečne všetci kamoši (krajinu) umúdrili a sľúbili si, že sa podobné veci nestanú. Konečne sú priateľmi, pomáhajú si navzájom, tolerujú rozdielnosť a navštevujú sa i cez prázdniny.

Situácia v škole už nie je napätá, sú radi, že môžu byť spolu (EÚ), veď nikto

nemôže existovať sebecky sám. Tolerancia či solidarita potom stráca význam.

Prehĺbila sa aj vzájomná dôvera a dnes sú to rovnocenní partneri. Koniec rozprávky? Rovnocenní partneri? Asi by bolo možné pokračovanie, ako si tí silnejší žiaci založili spolok a navrhli si zástavu s hviezdikami. Boli tak ešte viac odvážni, asertívni a sebavedomí, lebo mali za chrbtom pevnú oporu.

A takýto pocit chceli mať aj iní, ďalší žiaci, tiež chceli byť pri hviezdikových frajeroch, na nebi budúcnosti. Chcel medzi nich zapadnúť aj žiačik Slováčik, najprv však musel zabodovať a konať správne rozhodnutia. A tak sa snažil. Snažil. Bude snažiť? Bude!

ZUZANA HASAJOVÁ, 3.B

Mozgodisk

JEDNODUCHÝ RECEPT, AKO ZLEPŠIŤ
MOZGOVÚ KAPACITU.

Aj vás unavuje každodenné prepínanie mozgu? Akosi vám to nepáli? Ide vám učenie na nervy? Nezúfajte! Nevešajte sa! Je tu jednoduchá a praktická pomoc, ktorá prichádza vždy v pravý čas. Otestujte skvelý študentský mozgodisk, ktorý odporúčajú šiesti z piatich psychológov a každý druhý zubár. Mozgodisk vám prinesie dokonalé osvieženie tela i duše, na vašej tvári opäť vyčarí úsmev, navráti vám chuť do života. Určite blahodarne zapôsobí aj na váš prospech v škole. Nebudem vás viac naťahovať. Tu je tajomstvo:

Čaro receptu spočíva vo výbere ingrediencií. Pripravte si: 1kg hladkej múky, 15 vajec, pol litra pomarančového sirupu, kyslé uhorky pokrájané na drobné kocky,

feferónkový kompót, 200 ml majonézy, 4 pokrájané paradajky, pol litra kečupu, 500 ml octu, slivkový lekvár, cesnak, med, pol kila kokosovej múčky, kyslú smotanu, horčicu, 200 g masla, nastrúhanú mrkvu, nadrobno pokrájanú slaninku a klobásku, droždie a vodu po umývaní riadu (podľa chuti).

Všetky ingrediencie dôkladne premiešajte (najlepšie rukou) vo veľkom hrnci. Keď zmes nadobudne ružovkastú farbu, zalejte ju vodou po umývaní riadu a pridajte droždie. Hrniec potom zatesníte (vytvoríte v ňom vákuum) a uložíte na teplé miesto. Tam nech odpočíva aspoň 2 až 3 dni.

Keď sa už nebudete môcť dočkať, otvorte hrniec. Zmes niekoľkokrát premiešajte a rovnomerne si ju naneste na vrchnú časť hlavy, po celom obvode mozgovej dutiny. Môžete prízdobiť šľahačkou, ovocím, petržlenovou, či cibuľovou vňaťou podľa chuti. (To, čo cítite teraz, ešte nie sú blahodárne účinky mozgodisku)!

Presuňte sa k veľkému zrkadlu. Vážne sa na seba zadívajte a... Teraz kľúč k úspechu! Zatvorte na chvíľku oči. Po krátkom sústredení 3x zopakujte toto čarovné zaklínadlo: „*Radšej sa budem v škole učiť, ako sa takto trápiť mučiť!*“

Ak sa nad tým seriózne zamyslite, úspech je zaručený. Ak sa stále nedostavuje, celú kúru zopakujte ešte aspoň raz.

JOZEF SÚKENÍK, 2.A

Čo – to zo školy

V dnešnom péle-méle musíme chtiac-nechtiac opísať trmu-vmu po hodine, keď za svoje hókusy-pókusy praktikant urobil voľky-nevoľky cupy-lupy cez dvere a pobral sa cestou- necestou letom-svetom.

Jedni hlava-nehlava utekali krížom-krážom za ním, iní len tak láry-fáry postávali v haravare.

Študenti zoči-voči profesorom hore-dole vysvetľovali, že zubami-nechtami bránili aký-taký výsledok a sľubovali hory-doly.

Profesorov viac-menej presvedčili a koniec-koncov odvrátili hromy-blesky, ktorým už nebolo konca-kraja. Koľko-toľko profesorov ešte sem-tam pokrikovalo na skrz-naskrz spoteného predsedu triedy a na jeho skrinku klikmi-hákmi napísali, že praktikanta sa nepatrí len tak sebecky vyplašiť zo školy.

Všetci študenti nakoniec sväto-sväte sľúbili, že už nebudú vysedávať kade-tade po kaviarňach, ale silou-mocou dokážu, že sa vedia ako-tak správať.

LUCIA HUDÁKOVÁ, 2.A

ŠKOLSKÝ SLOVNÍK OČAMI ŠTUDENTOV

Príchod do školy	S NASADENÍM ŽIVOTA
Koniec vyučovania	OSLOBODENIE
Veľký sen žiakov	2 ROKY PRÁZDNIN
Našepkávanie	ZÁSAH V PRAVÚ CHVÍĽU
Voľná hodina	SOĽ NAD ZLATO
Kúška z matematiky	SMŤ V SEDLE
Odpoveď pri tabuli	SÁM VOJAK V POLI
Triednická hodina	ROZSUDOK
Dostať jednotku	ZÁZRAKY SA DEJÚ IBA RAZ
Naša trieda	PLANÉTA OPÍC
Naše šatne	VLČIE DIERY
Klasifikačný hárok	VYNÁLEZ SKAZY
Vysvedčenie	ZMLUVA S DIABLOM
Prázdniny	TO SLADKÉ SLOVO SLOBODA
Zborovňa	SÍDLO NEPRIATEĽA
Učítelia a žiaci	VOJNA A MIER
Útek zo školy	POLÍCIA PÁTRA
Cesta do školy	CESTA ZARÚBANÁ
Trieda	HRDINOVIA DNÍ
Dostať päťku	CHLIEB NÁŠ KAŽDODENNÝ

ČO CIRKEV OČAKÁVA OD NOVEJ SESTRY?

Jednoduchosť a služba

Boh nás poveláva k svätosti. Všetci pokrstení v Krista sú povolani k svätosti. V Písme svätom o tom čítame: „Buďte dokonalí, ako je váš Otec nebeský dokonalý.“

Mnohí k tejto výzve pristupujú s opatrnosťou a s obavami, že by potom v tomto modernom svete vyzerali ako čudáci alebo nemoderní a nenormálni ľudia. Sväté je však to, čo je dobré. Všetky prírodné a prirodzené javy a deje sú dobré, pretože vyšli z Božích rúk. Len to, čo do nich človek zamieša a zamontuje, môže ich nakloniť k zlému. Napríklad rodina je vo svojom prirodzenom poslaní dobrá a preto môže byť aj svätá, každý skutok lásky a obety je dobrým skutkom a človeka posväcuje. No nie vždy je človeku prirodzené urobiť dobrý skutok, priniesť obeť, t.j. posväcovať sa. Tomu sa človek musí učiť a zdá sa, že neprestajne, až do smrti.

To je aj jedným z cieľov našej školy, učiť sa ako patriť Bohu, ako pre neho a z lásky k nemu konať dobré skutky a nezanedbávať dobro. Zdravotná sestra nemôže zanedbať nič, čo videla, že to treba urobiť. Nemôže odísť od lôžka chorého aj keď jej služba skončila, ak práve teraz treba pre neho niečo urobiť. Jej svedomie musí byť citlivé a musí jej vyčítať, ak niečo zanedbá. Je veľká bieda v našich nemocniciach, keď sestra plní iba príkazy a rozpisuje niekoho nadriadeného, popíchá injekcie, podá lieky, zapíše teplotu, ale nepodá šálku k ústam starého a nevládneho, neutrie čelo chorobou spoteného, nezdvihne nevládneho, nevypočuje ustráchaného, neposlúži v chúlостivej situácii. Ani nemôžeme čakať, že sa to zmení v našich nemocniciach, kým neprídu sväté sestry, sestry, ktoré v trpiacom budú vidieť samého Pána Ježiša, sestry, ktoré ochotne urobia všetko, čo pacient

Pani riaditeľka v zápale práce

potrebuje a ktoré sa za neho aj pomodlia. Takéto sestry môže vychovať len cirkevná škola.

NAŠA CIRKEVNÁ ŠKOLA A IDEÁL SV. ALŽBETY

Po páde komunistického režimu vznikli aj u nás snahy o zmeny v školskom systéme a už v roku 1990 vznikli prvé cirkevné školy. Naša škola vznikla 17. júla 1991 zo snahy zdravotníkov, ktorí sa dožadovali zmien aj v zdravotníctve. Pochopili už vtedy, že systém sa nedá zmeniť, bez zmeny človeka a jeho postojov. Centrom pozornosti výchovy novej zdravotnej sestry na cirkevnej škole je ČLOVEK. Človek, ktorý ošetruje chorého ČLOVEKA. Človek, ktorý chorému dáva to čo mu chýba. Hľadáli sme ideál, vzor takejto služby a vskutku nemuseli sme chodiť ďaleko. Oslovila nás patrónka mesta Košice a patrónka katedrály a Dómu sv. Alžbety uhorská, durínska kňažná. Veľká žena z počiatku 13. storočia. Bola dcérou uhorského kráľa Ondreja II. a jeho manželky Gertrúdy, pochádzajúcej z Bavorska. Narodila sa pravdepodo-

dobne v Bratislave v roku 1207, kde prežila prvé štyri roky svojho života. Už ako jednoročná bola z politických dôvodov zasľúbená durínskemu grófovi Ľudovítovi IV., ktorý bol vtedy 8-ročným dieťaťom. Keď mala 14 rokov uzavreli manželstvo v ktorom žili šťastne a mali tri deti. Alžbeta bola skromná, nábožná a oddaná Cirkvi. Žila jednoducho, hoci bola obklopená prepychom. V tom čase sa Európou niesol chýr o svätom živote Františka z Assisi, ktorý zanevrel na bohatstvo svojho otca a začal žiť jednoduchým životom v chudobe, čistote a poslušnosti Cirkvi ako protest voči deformovaniu Evanjelia v Cirkvi a v spoločnosti. Tento ideál zapáľoval srdcia mnohých mladých ľudí, aj napriek tomu, že v tej dobe neboli žiadne masovokomunikačné prostriedky. Vieme, že týmto ideálom bola oslovená aj sv. Anežka česká a Ľudovít Francúzsky a iní členovia panovníckych rodín. Alžbeta sa stala členkou III. rádu sv. Františka a jej život bol v príkrom rozpore s celým kresťanským dvorom. Užívala síce kniežací majetok, no nie pre seba, ale pre chudobných a chorých. Jej prí-

buzní jej to vyčítavo zazlievali. Mala však oporu vo svojom manželovi, ktorý si ju vážil, úprimne ju miloval a neprekážal jej v jej spôsobe života a dobročinnosti. Toto šťastie však netrvalo dlho. Po 6-ročnom manželstve jej manžel padol v južnom Taliansku počas križiackej výpravy, keď Alžbeta čakala tretie dieťa. Po narodení malej Gertrúdy príbuzní tvrdo zakročili proti Alžbete. Zobrali jej deti, odmietli jej uznať jej dedičské práva a vypovedali ju z Wartburgu. Z kňažnej sa stala žobráčka. Nad jej osudom sa zľudoval príbuzný biskup Konrád z Marburgu, ktorý jej vymohol dedičný podiel po manželovi. Alžbeta však tieto peniaze venovala na vybudovanie nemocnice v Marburgu, kde potom sama slúžila chorým. Jej celoživotným programom bola služba chorým a biednym. Zomrela 4 roky po manželovi ako 24 ročná – 17. novembra 1231. Pochovali ju v Marburgu. O 4 roky po smrti ju pápež Gregor IX. vyhlásil za svätú. Je patrónkou charitatívnej činnosti a služby chorým po celej Európe i v celom svete. V Košiciach si ju zvolili za patrónku farského kostola okolo roku 1250 a za patrónku mesta.

Ideál sv. Alžbety, ktorý je odvodený od ideálu sv. Františka Assiského, život v jednoduchosti, v chudobe a službe sa snažíme realizovať aj v našej výchovnej činnosti. Zdalo by sa, že nie všetko z týchto vzorov sa dá dnes uskutočniť. To je určite pravda. Ale pravdou je aj to, že všetky tieto ideály sú dnes aktuálne. Človek dnešnej doby, žijúci v materiálnom bohatstve a prebytku tiež potrebuje ozdravenie a nový pohľad na blahobyt a užívanie hmotných dobrer. Človek dnešnej doby musí mať otvorené oči, aby na druhej strane tohoto blahobytu videl aj biedu, chudobu a utrpenie mnohých, ktorí žijú v nedostatku. Nie každý len tak prirodzene uprie pohľad aj na túto stranu spoločenského života. Musíme si priznať, že nie je nám to vlastné a obzvlášť mladšej generácii tento pohľad nie je vlastný. Preto vo výchovných ideáloch školy sa snažíme realizovať vzor sv. Alžbe-

**„KTO SA MEDZI VAMI BUDE
CHCIEŤ STAŤ VEĽKÝM,
BUDE VAŠIM SLUHOH.“**

ty v konkrétnych skutkoch charitatívnej služby. V programoch jednotlivých tried sa často stretáme so zbierkami pre opustené deti, alebo pre vojnu zbedačené krajiny (napr. Chorvátsko), pre menej rozvinuté oblasti (napr. Ukrajina, Rumunsko), pre misie v celom svete, pre detské domovy. Napr. v roku 1994 prebehla školou akcia „Papučka pre detský domov“, zbierka šatstva pre bezdomovcov v Žakovciach a zbierka na Konto nádeje. Každý rok sa zapájame do misijných zbierok, každý rok na sv. Mikuláša pripravujeme darčeky pre iných a programy pre potešenie detí v nemocniciach a v domovoch, alebo aj v domovoch dôchodcov. Takto konkrétne sa otvárajú oči mladých a zahľadia sa aj tým smerom, kde by len tak prirodzene nepozreli. Ideál jednoduchosti konkretizujeme vo výchovných požiadavkách na správanie sa, v obliekaní, stravovaní, vonkajšej úprave, v požiadavkách čistoty telesnej i duchovnej. Narážame niekedy aj na odpor, na neporozumenie, pretože aj ideál krásy je u niektorých mladých deformovaný. Krása je však v jednoduchosti a prirodzenosti. Osvojenie si tejto zásady je podtónom všetkej výchovnej činnosti našej školy. Najvýraznejšie sa však zdôrazňuje ideál služby. Je to základný model našej ošetrovateľskej činnosti. Aj keď sa zdá, že tento pojem patrí do stredoveku, nám je jasné, že bez neho sa nedajú uskutočniť zmeny v našom zdravotníctve. Konkretizácia výchovy k službe je zložitá vec. Nedá sa uskutočniť príkazom. Táto výchova sa prelína všetkými úlohami školy a nedá sa uskutočniť bez náboženstva, bez viery v Boha, bez viery v Ježiša Krista.

Nik nedokáže slúžiť blížnemu len z filozofického princípu humanizmu. Všetky teórie humanizmu bez Boha sú reálne. **Bez lásky k Bohu niet ani lásky**

k blížnemu. To nám potvrdzuje história. Pokiaľ človek vydrží s humanizmom? Kým sám nie je na hranici únavy, choroby, problémov, ktoré ho trápia. Ak sa tieto faktory navŕšia, zabudne, že má byť humanálny a začne byť egoistický. Humanizmus má aj druhú slabinu a to v teoretickom-mravnom postuláte, v ktorom pripúšťa rôzne liberálne koncepcie, ktoré potom v rámci slobody človeka pripúšťajú aj kultúru smrti – eutanáziu, potrat atď. V kresťanských modeloch ošetrovateľstva nikdy nestačila len láska k blížnemu, len čistý altruizmus. Láska k blížnemu je odvodená od lásky k Bohu. Tak to bolo v histórii počnúc od ranokresťanských spoločenstiev, cez stredoveké sirotince a opatrovne chorých, cez úžasný zápas s morom, epidémiami cholery, malomocenstva a iných chorôb až po dnešný AIDS. Mnohí kňazi a hlavne rehoľníci v týchto epidémiách boli jediní, ktorí sa obetovali a išli opatrovať a pochovávať. Ich láska k blížnemu bola budovaná na láske k Bohu. Ako sama Matka Terézia hovorí: **„Ani ja, ani sestry by nedokázali túto službu robiť, keby sme neustále nečerpali silu v nepretržitej poklone pred Oltárnou Sviatosťou.“**

Preto sa usilujeme o to, aby náboženský rozmer cirkevnej školy bol dominantný. K tomu nám nestačia dve hodiny náboženstva týždenne. Osvedčili sa nám mesačné duchovné obnovy pre študentov a pedagógov, ktoré tvoria cyklus tém na seba nadväzujúcich po celý školský rok. Každá trieda si raz ročne uskutoční duchovné cvičenia, ktoré napomáhajú rozvoj kresťanských čností a evanjelizáciu mladých ľudí. Náboženský rozmer výchovy musí cítiť vo všetkých vzťahov v našej škole, či sú to vzťahy medzi spolužiakmi, vo vzťahoch učiteľ – žiak, medzi učiteľmi i vo vzťahoch škola – rodina. Verím, že prostredníctvom neho sa nám podarí realizovať nový model ošetrovania chorých, model služby blížnym.

PhDr. MELÁNIA BALÚNOVÁ
(krátené)

Fenomén „reklama“

NEOBÍDE NÁS NA NÁKUPOCH, PRI PRECHÁDZKE
MESTOM ANI V POHODLÍ NAŠICH OBÝVAČIEK.

Poznáte to... Z televíznych obrazoviek, billboardov a propagačných letáčikov sa na nás prúdom valia dobre mienené rady, ako zostať in, ako a prečo byť easy, ako si udržať líniu, čo na seba a čo do seba, aby sme v dobrom zmysle vytŕčali z davu. Reklama vie, ako na nás, čím treba zapôsobiť. Aké protichodné pocity v nás vyvoláva?

Vplyvom číslo jeden je – priznajme si, že tým najčastejším – hnev a rozhorčenie. Tento pocit sa automaticky dostaví po prerušení obľúbenej telenovely. Aký je priebeh našich reakcií? Po precitnutí sa najprv objaví sprška expresív rôznej intenzity závišiacie od napínavosti danej časti. Vzápätí si dotyčná osoba uvedomí príležitosť zabehnúť si po čosi pod zub, alebo znechutene čaká a po odznení záverečného spotu sa jej vráti dobrá nálada a neodmysliteľný úsmev na tvári, uvelebí sa na gauči a nerušíne sleduje dej po tom, čo si spomenie, ako sa to vlastne celé skončilo...

Na ilustráciu slúži fakt, podľa ktorého sa vďaka nedávnym prieskumom verejnej mienky potvrdilo, že až 85,7 % divákov je za zrušenie reklám počas vysielania akéhokoľvek typu programu.

Vplyvom číslo dva je – pomerne zriedkavý a rýchlo vyprchajúci – záujem. Stratí sa asi po treťom až štvrtom zhliadnutí príslušnej reklamy. Treba ale podotknúť, že ak v pozadí začujeme hudbu, ktorá sa dostane pod kožu alebo ak zapracuje melodický a vtipný slogan, ide o výnimku potvrdzujúcu vyššie spomenuté pravidlo (napr. „Rádio Express“ či „Different“).

Stavom číslo tri je zvedavosť, ktorá patrí k „seknutým“ reklamám. Tie naznačia, necháňajú v napätí (viď ešte donedávna aktuálnu „Pepsi“).

Ďalším zhubným vplyvom je rozčítlenie sa. Tento pocit zaraďujeme ku kategórii typu „Globtel , Pampers a spol“. Hmmm... Ak sa na vás zahľadí pár šteniatok veľkými čokoládovými okľami či batoliace sa drobce, no povedzte, čo by ste im odmietli? Preto je dnes Orange vďaka nám najväčší na Slovensku.

Posledná skupina reklám vyvoláva nadšenie a nákupnú horúčku. Argumenty, ktoré letia, sú najmä vysoký výnos, dlhoročné skúsenosti (nuž, ak by tá či oná banka nebola naozaj dobrá, ako by sa mohla udržať...), úspora času (ako príklad uvediem zázračné natáčky), jedinečný pôžitok z tak lahodnej chuti (Danone, Orion) a... Pravdaže. Na deťoch a domácich miláčikoch sa predsa nesmie šetriť.

Zrejme by sme mohli v podobných úvahách pokračovať ešte hodný čas. Jedno je ale zjavné. Kedysi naše staré mamy potrebovali na pranie vodu a mydlo. Dnes nám tlačia do hlavy, že sa nedá zaobiť bez značkovej práčky, kvalitného prášku, aviváže jemnej k detskej pokožke, odstraňovača škvrín (načo je potom prášok...), a pravdaže nesmieme zabudnúť na tablety proti vodnému kameňu...Spôsobila to len doba alebo v tom celom chaose má prsty i reklama?

Jedna dobrá rada pred tým, ako si zapnete telku: Neverte reklamám. Opakovane klamú. MARIANA ZELENÁKOVÁ, 3.C

V prešovskej „čaviarni“

Takmer dva roky sa druhé poschodie hotela Senátor pravidelne zaplňa mladými študentmi, ktorí navštevujú Univerzitné pastoračné centrum.

Na otázku odpovedá správca UPC Mgr. Ján Knapík:

Ako vznikol nápad vytvoriť UPC v Prešove?

Tento nápad je starý už niekoľko rokov. Nevznikol v Prešove, ale v Bratislave, odkiaľ sa širil po celom Slovensku. Dnes u nás existuje jedenásť univerzitných pastoračných centier v každom meste, kde je vysoká škola. Samotná univerzitná pastoračia má veľké tradície v celej Európe. V našej krajine sa táto myšlienka začala realizovať až po roku 1989, lebo dovtedy nebolo mysliteľné, aby na univerzite pôsobil kňaz, ktorý by mal na starosti duchovnú službu pre študentov.

Akú úlohu spĺňa Univerzitné pastoračné centrum?

Odpoveď vyplýva už z jeho názvu. Znamená to, že Cirkev týmto spôsobom vyjadruje zodpovednosť za študentov a pedagógov. Cez univerzitných kňazov im posieľa pomoc v ich duchovných potrebách. Do toho spadá nielen vysluhovanie sviatostí, ale aj iných vecí ako je kontakt s ľuďmi, či pripravovanie ďalších aktivít na prvý pohľad nesúvisiacich s pastora-

ciou. Patria tam napríklad kultúrne, športové a spoločenské podujatia, čím sa naznačuje, že viera patrí bezprostredne do života. A práve toto je cieľom: ponúkať živého Krista študentom a pedagógom, ale v takej forme, aby ju dokázali prijať.

Ako ste sa dostali k funkcii správcu?

Tri roky som pôsobil ako kaplán v Prešove na Solivare. Jedného dňa sa ma pán dekan Stolárik opýtal, či by som nechcel mať sv. omše pre vysokoškolákov, pretože ich nemá kto slúžiť. Tak po dohode so svojim pánom dekanom Gabrielom Raganom som súhlasil. Po roku mi pán dekan Stolárik navrhol, aby som tieto veci začal robiť na „plný úväzok“ a venoval sa už len vysokoškolákom. Vtedy som mu povedal: „Ak si myslíš, že bude dobré, keď to budem robiť ja, tak by som to rád skúsil.“ Mám k týmto veciam dosť blízko a preto ma potešila jeho ponuka. Najprv som bol ustanovený tým, aby bolo zriadené UPC nesúce meno doktora Štefana Heseka. Stalo sa tak 30. novembra 2002.

Priestory „čaviarne“ nie sú práve najväčšie. Nepremýšľate nad zmenou miesta?

To je veľmi zaujímavá a zároveň aktuálna otázka. Tieto priestory má v prenájme Vysokoškolský klub. Aj napriek ich pomerne malým rozmerom sme radi, že ich vôbec máme, pretože dnes je získať pekné priestory veľmi ťažké. V hoteli Senátor sa koná množstvo kultúrnych a spoločenských podujatí, ktoré organizujú sami študenti.

Pre koho je klub určený?

Čo sa týka návštevnosti, nie je určený len pre vysokoškolákov. Klub je otvorený pre každého človeka, ktorý chce prísť a je

**„SLUŽBA POČÚVANIA“ -
CHODIEVAME K PACIENTOM
NA GERIATRICKÉ ODDelenIE.
ONI TO POTREBUJÚ A MY
TAKÝMTO SPÔSOBOM
UKAZUJEME, ŽE SA NEBRÁ-
NIME ANI ĽUDOM, KTORÍ SÚ
TAK TROŠKU VYSUNUTÍ MIMO
ČINNÝ ŽIVOT.**

Mgr. Ján Knapík (prvý sprava) medzi mladými v V prešovskej „čaviarni“

ochotný prijať našu ponuku čajov a rešpektovať to, že v „čaviarni“ sa nefajčí a neponúka alkohol. Pokiaľ ide o aktivity, je tu priestor, v ktorom sa môžu študenti realizovať. Samozrejme aj iní, ak majú záujem, ale v prvom rade je určený hlavne vysokoškôlakom. To znamená, že oni si tu organizujú koncerty, výstavy, robia literárne večery, pozývajú politikov, či hercov. Podľa mňa je dôležité, aby sa tieto veci naučili robiť.

Vedenie klubu je finančne náročné. Odkiaľ čerpáte peniaze na jeho prevádzku?

Žijeme z darov ľudí a zo sponzorských darov – vo forme peňazí alebo vecí. My sa im za to snažíme preukázať vďaka – raz ročne pre nich organizujeme kultúrny program s podakovaním. Celé to stojí nielen na peniazoch, ale aj na práci študentov. Ak ste boli vedľa v čajovni, mohli ste si všimnúť, že obsluhujú vysokoškôlaci. Za túto prácu im nikto nedáva peniaze, nemajú z toho žiadne výhody. Služby sú vykryté od pondelka do piatku.

Aby som to zhrnul, financie získavame od sponzorov, firiem, ale aj ľudí, ktorí jednoducho povedia: „My vám chceme pomôcť, tak vám niečo dáme.“

Navštívili klub aj známe osobnosti?

Pri otvorení tu bol košický herec Peter Rašev, pred pár týždňami nás navštívili

známi a myslím si, že aj celkovo obľúbení prešovskí herci Kveta a Jozef Stražanovci. Vystúpenie tu mala skupina Crédo – známa na celom Slovensku, takisto Heavens Shore. To boli akcie, ktoré mali dosť veľký úspech.

Koho by ste ešte chceli pozvať?

Tých ľudí je dosť veľa. Boli rozbehnuté rozhovory s Anetou Pariškovou – moderátorkou Markízy, ale nakoniec to stroskotalo. Ďalej by sme tu radi privítali nejakých zaujímavých hercov a spevákov, ale k tomu musím povedať, že málokto je ochotný. Keď oslovíte niektorých ľudí, taktne vás odmietnu a raz-dva pochopíte, že sa nedá. My im nemôžeme ponúkať nijaké honoráre, pretože nemáme na to peniaze. Takže im vravíme: „No, my vám môžeme ponúknuť maximálne večeru, prípadne preplatiť cestu, ale to je všetko.“

Kedy je otvorená vysokoškolská „čaviareň“?

Je otvorená každý pracovný deň od 16.00 do 22.00 hod. Teda je k dispozícii. Ľudia tu radi chodia. Vždy hrá hudba, sú tu rôzne noviny, časopisy a knihy, posedia si pri čaji. Trhákom a veľkým hitom je horúca čokoláda, ktorú nestačíme kupovať.

EVA DEMETEROVÁ
JANA MERVOVÁ, 2. B

Ak by sa ma niekto spýtal, či som už zažila zázrak, povedala by som, že áno, že jedným z nich je aj škola, v ktorej pôsobím a ľudia, ktorých v nej stretávam.

Škola ako zázrak

NIE BUDOVA, ALE ŽIVÉ SPOLOČENSTVO

Gymnázium sv. Tomáša Akvinského nie je len budova na Zbrojničnej ulici v Košiciach, ale je aj obyčajno-neobyčajné, stále sa meniace spoločenstvo ľudí, ktoré spája Boh v určitom čase v hľadaní pravého a správneho modelu života. Radosti a starosti, úspechy i neúspechy tu nie sú náhodné, všetko je Bohom predpokladané a režírované. Toto Božie dielo má už dvanásť rokov. A ja stále nad ním žasnem. Každý okamih jeho existencie je, myslím si, zázrakom Lásky.

O tom svedčí aj cesta, ktorá viedla k jeho otvoreniu. Zájdem trochu hlbšie do kroniky sestier dominikánok a pozrieme sa na ich činnosť v Košiciach.

Už v roku 1889 bol na terajšej Moyze-sovej ul. č. 8 zakúpený prízemný dom pre III. rád sv. Dominika, v ktorom sa mesačne schádzali jeho členky. V dome bola zriadená aj ľudová knižnica. Neskôr zriadili sestry vo svojom dome útulok – škôlku – pre chudobné robotnícke deti, ktorých bývalo 120–200. Táto škôlka bola prvá svojho druhu v meste. V roku 1912 kongregácia zriadila 4–triednu ľudovú školu a 4–triednu meštiansku školu. V rokoch 1924–1938 sa zaznamenal najväčší roz-

mach školskej činnosti. V tom čase viedli a mali pre slovenské deti z Košíc a okolia sestry dominikánky tieto školy: materská škôlka (134 detí), 5–triedna ľudová škola (251 žiakov), 4–triedna meštianska škola (235 žiakov), 3 triedy začínajúceho reálneho gymnázia (134 žiakov), Ústav pre vzdelávanie učiteliek domáчих náuk 1. ročník (28 študentiek), Ústav pre vzdelávanie učiteliek materských škôl 2. ročník (26 študentiek), Verejný jednoročný ochodný kurz (56 študentiek).

Kláštorné školy a ústavy spolu navštevovalo 854 žiakov a študentiek. Okrem toho mali sestry internát, vyučovali hudbu a cudzie jazyky. Nakoľko vtedajšie učebné priestory nestačili, dala kongregácia s finančným príspevom veriacich z Košíc i celého východného Slovenska postaviť novú dvojposchodovú budovu na Zbrojničnej č. 3 a v areáli Kostol Krista Kráľa. Základný kameň školy a kostola bol posvätený 4. októbra 1936. Stavba sa zrealizovala veľmi rýchlo. Už 31. októbra 1937 otec biskup J. Čársky posvätil kostol a priestory školskej budovy. Činnosť škôl v školskom roku 1938/39 bola z politicko – spoločenských dôvodov pozastavená...

sr. M. Edita Vozárová OP
riaditeľka GTA

*Kurz ochrany
zdravia a prírody*

...Po oslobodení Košíc v januári 1945 sa vrátili sestry do Košíc. Po skončení vojny chceli pokračovať vo vyučovaní na školách. Lenže cirkevné školy boli poštátnené, a tak sestry prešli do štátnych služieb.

...10. júla 1950 dostali sestry prepúšťacie dekréty. Budovu gymnázia zabral štát a dal do prenájmu Vysokej lesníckej škole.

„Do Košíc sme prišli v roku 1990 s úmyslom obnoviť činnosť našej kongregácie prerušenú násilným vyvezením sester v roku 1950,“ spomína sr. Pavla. „Na jeseň 1990 nás navštívili členovia Hnutia kresťanských pedagógov, aby sme ako kongregácia obnovili gymnázium. Kongregácia túto výzvu prijala a od 1. septembra 1991 zriadila Gymnázium sv.

Tomáša Akvinského a teda obnovila svoju činnosť v oblasti výchovy a vzdelávania.“

V školskom roku 1991/92 sme otvorili 6 tried so 120 žiakmi – dievčatami a chlapcami z celého východného Slovenska. Tiež sme zriadili pre nich domov mládeže a neskôr aj vlastnú školskú jedáleň. V roku 1996 sme zriadili popri štvorročnej forme štúdia aj osemročnú formu a pre študentov na oboch formách pripravili vlastné alternatívne učebné plány. Minulý rok sme zriadili M-centrum (stredisko záujmovej činnosti), v ktorom ponúkame našim študentom, ale i ostatným žiakom a študentom cirkevných škôl v Košiciach a ich rodinným príslušníkom možnosť rozvíjať svoje schopnosti a zručnosti činnosťou v rôznych krúžkoch.

Počet členov našej rodiny stále vzrastá a v súčasnosti máme 16 tried s 532 študentmi. Snažíme sa spolu žiť v duchu Evanjelia – podľa prikázania lásky k Bohu a bližnému a v duchu charizmy sv. Dominika a sv. Tomáša – prebúdzajú v mladých túžbu žiť v Pravde, túžbu po poznaní a mať súcit k s inými ľuďmi.

sr. M. EDITA VOZÁROVÁ OP

**RADOSTI A STAROSTI,
ÚSPESHY I NEÚSPESHY TU
NIE SÚ NÁHODNÉ, VŠETKO
JE BOHOM PREDPOKLADANÉ
A REŽÍROVANÉ. TOTO
BOŽIE DIELO MÁ UŽ
DVANÁST ROKOV.**

Tol'ká radosť

JANKO LUTERÁN, 3.C GTA

suché slzy
oni nestekajú
tvrdnú na popol
trasiem sa
kričme všetci ukrižuj ho!

neviem inak
ťažko ťažko sa mi dýcha
chryzantémy ktoré nádherne voňajú
a ruže čo sú nádherné

skončíme to dobre?
poďme spať a
modliť sa...

človek sa nedokáže
tešiť z veľkej radosti
aj ja...
ach Bože Ty vidíš môjho človeka...

Havlíčkov Brod 18:08

MAŤO HUSOVSKÝ, 4.A GSM

*v strede ihriska
sa hrá dieťa
so psom,
najlepším priateľom*

Zalúbená

EVKA GYULA, 4.B GTA

Píšeme vtedy, keď začíname alebo
končíme milovať.

To medzi tým slovami nevieme
vyjadriť.

A tak tu sedím
nad prázdnyim papierom
a **usmievam sa.**

Taká, aká som

EVKA GYULA, 4.B GTA

Čo nám tu
nechal dážď?
Lepí sa na podrážky
a tie len klepocú a klamú.

Je ťažké zmieriť sa
s tými útokmi plánov,
tvárou sú
spočítané: tik-tak.

Smelo znejú
tvoje bledé nádychy
šum vlasov
v nich sa skrytá...

Prirodzene sa šíri
nevyhnutné slnko
veľkou dlaňou,
za ním ľahko zapadám...

Údel

MATÚŠ TARABA, 3.B GTA

Som mŕtvý?
Ticho je prejavom bezmocnosti,
že sa nedá prejaviť tón
a písať úhľadne,
ako Boh.

Naozaj nie je trňová cesta
a údel je len dar,
odmietas pravdu,
zakrývaš si tvár.

Máš lásku
a hľadáš niečo viac,
sklbiť nemožné,
krásu, priateľstvo, žiaľ.

Pre prvých, či posledných
mať stále plné dlane
a rozdať
ešte nerozdané.

Prijať údel ako dar,
rozdávať druhým seba,
svoju tvár
mať niečo, čo nemá nik,
no nemať nič,
ako každý smrteľník.

Vyryté do dreva duše

ŠTEVO HRIC, 4.A GTA

ukradnutým perom
píšem cudzím písmom
báseň o ničom
len tak
tik tak
o chvíľu končím
len tak
tik tak

daždivé popoludnie
jedného leta
v útlej kaviarni
hrá príjemný jazz
skladáme účty
za nenávisť
v minulom čase

a teraz konečne
obaja
hľadáme tým istým smerom

mám rád keď som vánok
pomaly ťa hľadím
na najkrajších miestach
šepnem ti do uška
maličké vyznanie
keďže som len vánok
nežne sa usmeješ

Odpusť

STANO KRIVJANSKÝ, 4.B GTA

*Opäť raz odpusť, ten nemý výkrik človeka,
tichý sa
Nesúc k tvojej bráne.*

Ved' poznáš ho, vieš, že je taký a že opäť vstane.

Tmu srdca pretne svieca zažatá.

*Len buď mu blízko v tej chvíli ustráchanej, len
Bývaj blízko, keď z prachu volá ťa.*

Báseň o Božích rukách

MATÚŠ BARTKO, UČITEĽ, OCG
SV. FRANTIŠKA, VRANOV

Ak by si na mňa nepoložil svoju
ruku,
nepoznal by som ťa. Bol by si
cudzí Boh.
Ale tvoj dotyk rozohrieva moje
srdce
a cítim, že si ma chceš k sebe
privinúť.

Prekvapuj ma neustále svojím
tichým klopaním, prekvapuj ma
Večný Majster.

Okreš moju hrubú podobu,
moje dlane v твоich dlaniach.

Tvoj obraz v mojej duši.

MATO HUSOVSKÝ, 4A GSM

*Oblúk tvojej brady–
neskorá gotika*

*niekedy zasvieti slnko
a tvoje oči
sa premenia
na kostolné okná
preteká cez ne farba
na dlážke
malujú impresionisti
tvoje srdce–
útku chalúpku
do ktorej chodievam
cítiť úzkosť.*

Rozprávaš,
mlčím,
bozkávaš,
nemyslím,
nevoláš,
kričím,
odchádzaš,
plačem,
opúšťaš ma,
nezabúdam!

ANONYM

**Keď sa
stromu z jednej
strany lesa zapáči
stromica z druhej,
stretnú sa až
v drevokombináte**

**a bu
dú
spo
lu
na
ží
vať
v stole**

MATO HUSOVSKÝ
4A GSM

Päť prosieb

MATÚŠ BARTKO, UČITEĽ, OCG SV.
FRANTIŠKA, VRANOV

Pane, prosím o nenásilné srdce,
ktoré nebude túžiť vládnuť.

O láskavé srdce, ktoré nebude
zabúdať, že hľadá teba.

O otvorené srdce, ktoré si bude
uvedomovať, že prijímaním ľudí
je bližšie k tebe.

O chápané a rozvážne srdce.
Aj odvážne.

Ale predovšetkým, aby si v ňom
skutočne býval ty – prameň
môjho života.

*Rozmýšľam o bolesti
z narodenia malého človeka*

MATÚŠ BARTKO, UČITEĽ, OCG SV.
FRANTIŠKA, VRANOV

Nateraz dobojované.
Do tichého náručia
vložili malého chlapčeka.

V tej chvíli vnímaš iba jeho samého.
Prebudil v tebe zvláštnu citlivosť,
ktorú mu budeš vracať, aby našiel
bezpečné miesto vo svojom svete.
Nežnosť a citlivosť tvojich rúk,
ktoré v ňom prebudia dušu.

A budeš mu rozprávať.
Až sa ťa opýta – čo je toto?
A ty mu odvetíš, pohár. – A tamto?
Zelená, zelená farba.
Potom sa skúsi opýtať – a prečo?
Chvíľku budete rozmýšľať,
až mu povieš, neviem, alebo – je to tak.

A raz ťa prekvapí otázkou –
kde býva Pán Boh?
V nebi, usmeješ sa.
A prečo?
Chvíľku budete rozmýšľať.
Lebo tam si postavil dom.
Potom sa spýta –
kto je Pán Boh?

Privinieš ho k sebe.
Tú otázku mu teraz vysvetlí
iba neha a citlivosť tvojich rúk.

*Lod' hladí rieku
rieka zem
zem hladí prázdno.*

*V hlave mám plno
riek
v jednej z nich
tvoj remorkér
a na ňom
my dvaja.
Hľadáme sa.*

• • •

*Lietadlá asi
milujú nebo.
Krištof sa dostal ďaleko.
Ďalej ako ja.
Kvôli nemu lietajú,
lebo majú kam.*

*Nikto ešte
(jaSOM)
nenašiel ani
len pobrežie seba.
Ešteže existujú
hydroplány.*

• • •

*Moje móresy:
moje more si
memento mori
drevo
na loďku.
Si zmorená.*

• • •

*Vypočuj si
koncert neóniek
ich prvú jarnú symfóniu
v železničnej hale*

ešte zopár tiesní

*prečítaj si
báseň na zábradlí
o zmeškaných vlakoch
blúdiacich holuboch
a potápajúcich sa
odkazoch vo fľašiach
v našej krajine UM.*

Nie vzorce, ale lásku

Slovo „škola“ znamená pre mnohých čosi strašné a nudné. Tí starší si už začínajú uvedomovať, že študujú preto, aby sa dostali čo najvyššie, možno kvôli diplomu, zamestnaniu, rodine...

Vedomosti sú drahé, dá sa za ne veľa kúpiť. A nadobúdanie vedomostí nie je ľahké. Treba pre ne priniesť nejednu obeť. Iba študenti vedia, aké to je. Koľko času treba pre štúdium obetovať! Doobeda učenie v škole, poobede doma.

Dá sa povedať, že polovičku dňa trávim v škole. A tu je ten háčik. V škole nehraje hlavnú úlohu len učenie. Potrebujeme priateľov. Priateľov, ktorí sa vedú s nami tešiť, že sme urobili skúšky, ale aj spolupísať, ak nám to nevyšlo. Takí by mali byť dobrí študenti.

Veľkú úlohu tu hraje aj učiteľ a to nielen v tom, či vie dobre vysvetliť látku. So svojimi žiakmi je každý deň. Nemal by sa nad nich vyvyšovať. Iste, je aj nejaká autorita, ale musí ostať človekom. Študenti si ho obľúbia vtedy, keď sa im snaží byť priateľom.

Dobry učiteľ nie je ten, kto dáva samé jednotky a dobrý študent nie je ten, komu hovoria bifloš. Do života nepotrebujeme len poučky a vzorce. Ak chceme žiť, potrebujeme predovšetkým lásku.

LUCIA KOSTUROVÁ, KVARTA
OCG sv. Františka, Vranov n/Topľou

Veselo

- Čo vyvoláva potenie? – pýta sa profesor.
- Vaše otázky!, odpovedajú žiaci.

MÓNKA NEMČÍKOVÁ, PRÍMA

Začala horieť policajná stanica. Policajti boli nútení utiecť na strechu. Keď prišli požiarnici, rozťahli plachtu a policajti začali po jednom do nej skákať. Ale vždy, keď už bol policajt nad zemou, tak plachtu odtiahli a on si ublížil. Na rad prišiel náčelník. Ten vytiahol revolver, namieril ho na požiarnikov a povedal – Mňa nedobehnete, plachtu položte na zem a všetci tri kroky dozadu.

Priateľ priateľke:
– Ty si ako motýľ.

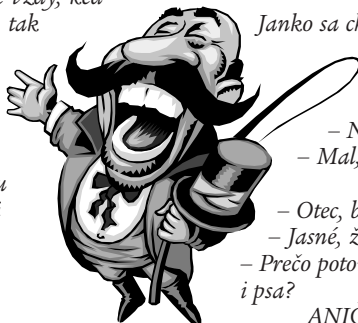
- Prečo?
- Keď sa ťa dotknem, schádza z teba farba.

– Kamil, vieš o futbale všetko?

– Pravdaže!

– Tak mi povedz, koľko dier má sieť na bránke.

TOMÁŠ KONEČNÝ, PRÍMA

Janko sa chváli spolužiakovi: – Na meninách u Miška som sa staval, že zjem dvadsať zákuskov. A zjedol som.

– Nemal si potom ťažkosti?

– Mal, odvtedy ma nikto nepozýva.

– Otec, bojíš sa zajacov?

– Jasné, že nie! Ako si na to prišiel?

– Prečo potom berieš na poľovačku pušku i psa?

ANIČKA POPAĎÁKOVÁ, PRÍMA

NOVÉ GYMNÁZIUM V KOŠICIACH

Počítače a jazyky

Gymnázium sv. Košických mučeníkov bolo zaradené do siete stredných škôl v Slovenskej republike listom Ministerstva školstva zo dňa 18. marca 2002.

Zriaďovateľ školy – Rímskokatolícky arcibiskupský úrad, Hlavná 28, Košice, v súlade s rozhodnutím MŠ SR zriadil Gymnázium sv. Košických mučeníkov, Drábova 3, 04011 Košice od 1. apríla 2002, s výchovným jazykom slovenským ako organizáciu s právnou subjektivitou. Výchovno-vzdelávací proces sa začal 1. septembra 2002. Z vôle Božej a úsilia mnohých nás vzniklo ušľachtilé dielo.

Štúdium na gymnáziu je štvorročné, študijný odbor 7902 5 gymnázium. Výchovno-vzdelávací proces sa zabezpečuje podľa učebných osnov schválených Ministerstvom školstva SR pre túto formu gymnaziálneho štúdia. Hlavný dôraz kladíme na vyučovanie cudzích jazykov (nemecký a anglický), a na vyučovanie informatiky. V budúcom školskom roku škola bude otvárať ďalšie dve triedy prvého ročníka a prijme šesťdesiatosem žiakov.

Zriaďovateľ týmto chce v duchu hesla „LAUDATE, VENEDICERE, PREDICARE“ prispieť k formovaniu mladej študujúcej mládeže. Nech zriadenie tejto školy slúži k väčšej Božej sláve, pre dobro cirkvi a slovenského národa.

Otvorenie školy a školského roka sa uskutočnilo 2. septembra 2002 slávnostnou svätou omšou, ktorú celebraval Mons. Alojz Tkáč, arcibiskup – metropolita. Snaha prispieť ku vzdelanosti mladej generácie ako aj k pozdvihnutiu kresťan-

ského ducha a morálky bola korunovaná úspechom.

Gymnázium sídli v budove Základnej školy Drábova 3 na sídlisku KVP v Košiciach. Odborné učebne aj telocvične používa spolu so Základnou školou. V tomto školskom roku škola začína písať prvé stránky svojej histórie. Pod vedením svojich učiteľov sa žiaci začínajú zapájať do rôznych súťaží a olympiád.

Náš pohľad do budúcnosti je optimistický a preto sa budeme snažiť vytvoriť pre našich žiakov také podmienky, aby získali kvalitné vzdelanie a dobrú kresťanskú výchovu.

riaditeľka školy
RNDr. ANNA FUTÓOVÁ
ilustračná koláž RASTISLAV TURÁK

Lyžiarsky zájazd

Správa, že pôjdeme na lyžiarsky zájazd bola pre všetkých potešujúca. Povzbudzujúcim začiatkom pred odchodom na náš týždenný pobyt sa stala sv. omša s požehnaním kaplána Rastu Dvorového. Cesta na Štrbské pleso do ho-

tela Hviezdoslav bola plná nadšenia a radosti. Pri vystupovaní z autobusu prvé pohľady padli na nevýrazný hotel v uvacujúcom prostredí. Počas prvého dňa hneď po ubytovaní a vybalení naše kroky smerovali na svah. Tam sa tvorili skupiny, pričom každá mala svojho vedúceho.

Zjazdovky Interski, Solisko a Esíčko nám naháňali strach, no všetci sme verili, že to zvládneme. Každý deň začínal budíkom o 6.30 hod., pokračoval sv. omšou o 6.50 hod., po nej nasledovali raňajky. A potom – hurá na svah!!! Cesta naň nám pripadala dlhá a unavujúca. Sedačkovou lanovkou sme si vychutnávali čaro a krásu

prírody. Denné lyžovanie bolo veľmi vyčerpávajúce, no po večeri ešte deň nekončil. Skupinka mala každý večer pripraviť program. Prvý deň prvá skupina predviedla zaujímavú hru, úryvok z rozprávky, ktorý sme mali napodobniť. So super programom prišla aj druhá a tretia „posádka“, ktorá pobavila najmä nás študentov, lebo učitelia súťažili v hre BZZZ... Iste ste sa dopočuli, že profesor Bakajsa bol ten šťastný a mal tú česť prejsť rukou v ruke s našou študentkou Katkou Olejňákovou cez „ALPY“. Na otázku: „Aké myšlienky Vás napadali pri prechode cez ALPY s Vašou novou „priateľkou“, pán profesor odpovedal: „No na svadbu, samozrejme!!!“ (smiech). Najviac zábavným programom bola „MISS“. Ako prvý sa nám predstavil pán profesor Kaňuk, ktorý nás svojou chôdzou ohromil, no rozhodol sa neúčinkovať. Súťaž sa zúčastnili štyri KRÁSKY, ťažký oriešok pre porotu – preto o MISS lyžovačka 2003 rozhodlo publikum potleskom. Pôvabnou dámou sa stala slečna: MIŠO z 1.C triedy. Veľká vďaka patrí pánovi doktorovi, ktorý sa staral o naše zdravie, ukázal nám prvú pomoc v ťažkých situáciách. Posledný večer pri relaxe v hoteli náš DJ usporiadal diskotéku so začiatkom o 20.00 hod. a na zhodnotenie situácie pánom profesorom Petrovským skončila o 22.00 hod. – no aspoň sme sa vyspali. Nasledujúcim dňom končil lyžiarsky kurz. Jeho výsledky boli veľmi dobré. Z dievčat sa na prvom mieste umiestnila Katarína Olejňáková z 1.A a z chlapcov náš DJ Tomáš Sedlák z 1.D triedy.

Tento „lyžiarak“ nám dal možnosť lepšie sa spoznať s ostatnými triedami, kde sa vytvorili pekné kamarátska. Hoci nie najlepšou stravou, ale krásnymi spomienkami si ho peyne uchováme v pamäti.

MÁRIA MOLNÁROVÁ,
MAGDALÉNA MAJIRSKÁ 1.D

Imatrikulačka

NA GYMNÁZIU SV. MONIKY

Každého prváka na našej škole čakajú tri nezabudnuteľné skúšky – Duchovná obnova, lyžiarsky kurz a *imatrikulácia*. Strach nám naháňalo už len pomyslenie na deň I.; kde sa u každého prejaví odvaha (O₂H) a charakter. Pretože obavy boli veľké, hlavami nám blúdila najdôležitejšia básnická otázka: „Prísť, či neprísť?“ keďže básnické otázky nemajú odpoveď, nevedeli sme, čo spraviť, ale zvedavosť nás prinútila (ako koho).

Program sa začal „úžasným“ filmom: „On je veľký, ja som maličká.“ A pokračoval vysielaním Herman TV. Do svojho „veľkolepého“ programu zapojili aj prvákov, čo nebýva zvykom, ktorí preukazovali svoje umenie napr.: v jedení detskej výživy, točení bokmi, fúrikmi, vyberaním otázok do pokušenia atď. Na tieto zážitky ich telá tak ľahko nezabudnú. Najviac nás potešili svojím duchaplným tancom na pesničku Asereje. Dovtedy sme netušili, ako nášmu profesorovi Širotňákovi pristanú modré šaty.

Samotnú imatrikuláciu tretiaci začali vtedy, keď sme si už mysleli, že je všetkému koniec. Na záver sme sa cítili ako v „prestížnom“ kozmetickom salóne, kde na nás skúšali nové pletové masky s účinnými výťažkami z pasty Flóra, hladkej múky, horčice, džemu, výživy a razítkovej farby. Ich bravúrne výkony sme obdivoval pod prúdom tečúcej vody so servítkami v rukách.

A na záver jeden odkaz pre ďalšie generácie na našej škole: **Nezávidíme** (veď sme kresťania) **prvákom, ktorí sa nám dostanú pod ruky.**

ZUZANA KREMPASKÁ,
ZUZANA REPČÍKOVÁ, 1.D
koláž RASTISLAV TURÁK

Daždivá krása

Kvapky dažďa divo búchali na oblok. V pravidelných intervaloch vyťukávali rytmus voľajakej piesne. A to ma privábilo k oknu.

Na nebi visela tmavá, zamatová opona. Tou sa sem-tam preplazil blesk ako horiaci strom. S ním ruka v ruke kráčať jeho brat hrom. Zo strachu pred nimi sa z neba odtrhávali strapce kvapiek. Leteli vzduchom ako pešiáci v šíkoch. Na zemi sa zatiaľ všetko schovávalo pred ich útokom. Vrabce ubzikli pod strechu, kvety zatvorili dvere pred nevítaným hosťom. Chrobáky sa schovali pod hríby ako pod daždníky.

Vybehla som von. Vietor mi vletel do vlasov a prizdoboval ma poletujúcim lístím. Roznášal ho vietor, ktorý sa s ním hral, hojdal ho a láskal.

Kvapky padali na zem. Niektoré veselo, iné unavené a ďalšie mrzuto. Tie unavené si len tak poľetovali vzduchom. Na-

stavila som im tvár a vtedy som pocítila láskajúce ruky matky prírody.

Veselé kvapky väčšinou padali na zem. Škodoradostne mi padali do oka a keď som si ho zakryla rukou, nasťahovali sa mi do rukáva. Ich úplným opakom boli mrznutí sluhovia zachmúrenej oblohy. Oni padali na zem s rachotom. Pestrú mozaiku farieb menili na zablatené rešeto. Pre nich som zmokla do nitky. Utekala som sa skryť do izby. Dívajúc sa z okna som pozorovala ich bubnovanie. Tá ich vytrvalosť zmývala špinu. Špinu stromov, kvetov, zeme, ale aj ľudí.

Po niekoľkohodinovom daždi sa búrka unavila. Stratila silu. A vtedy si slnko vybojovalo víťazstvo. Predralo sa cez chmáry a svojimi zlatými niťami spútalo búrku a zahnilo ju preč. Vyčerpané slnko bežalo na oblohu.

Abý nebolo vidno jeho unavené oči, všetko zastrel závoj noci. Tma ukolísala stromy, uspala kvety, na nebi vysadila záhon hviezd. Všetko sa ponorilo do pokoja. Ja som sa ponorila do piesne noci.

KATARÍNA ONTKOCOVÁ, III. VSA
Stredná zdravotnícka škola sv. Bazila

Veselo

Kráľ zvierat dal zhromaždiť všetky zvieratá v lese: „Jeden zelený živočích musí opustiť les“. Žaba hovorí: „Chudák krokodíl“.

*Ide muž po púšti, zrazu zbadá studňu a kričí: „Vodaá!“
Zo studne sa ozve: „Kdeeeé?“*

Idú dva balóny po púšti. Jeden vraví druhému: „Pozor kaktussss!“ „Čo vravíššš?“

Na hodine zemepisu. Učiteľ: „Žiaci, Socha slobody drží v jednej ruke faklu a v druhej knihu. Čo nám z toho vyplýva?“ Prihlási sa Fero: „Že po tme sa nedá čítať.“

Niekedy sme ako myška, ktorú nesie lev v zuboch a ona sa teší: „Obromné, aspoň nemusím ísť pešo.“

Americký, nemecký a ruský prezident sa rozhodli otestovať svoje najnovšie prístroje na škrabanie zemiakov. Americký vysype vrece zemiakov do stroja a po minúte mu vyjdú všetky ošúpané. Nemecký vysype vrece zemiakov do svojho stroja a po pol minúte sú ošúpané. Ruský prezident vysype vrece zemiakov do svojho stroja a po minúte mu vyjde jeden zemiak, po ďalšej minúte druhý. Otvorí prístroj, sedí tam Rus, ktorý škrabe zemiaky a hovorí: „Ja sa nebrám, ostatní nechcú škrabať.“

IKONA VZKRIESENIA

Boh nás dvíha k sebe

O tejto ikone sa už narozprávalo veľa. Vznikli dlhé homílie i pompézne hymny. Pri pohľade na ňu nás môže zaraziť niekoľko de-tailov. Prečo je Ježiš Kristus celý v bielom? Prečo Eva skláňa hlavu a nedokáže sa ani pozrieť na svojho Zách-rancu? Ba aj tie veraje – brány predpekla vyzerajú ináč!

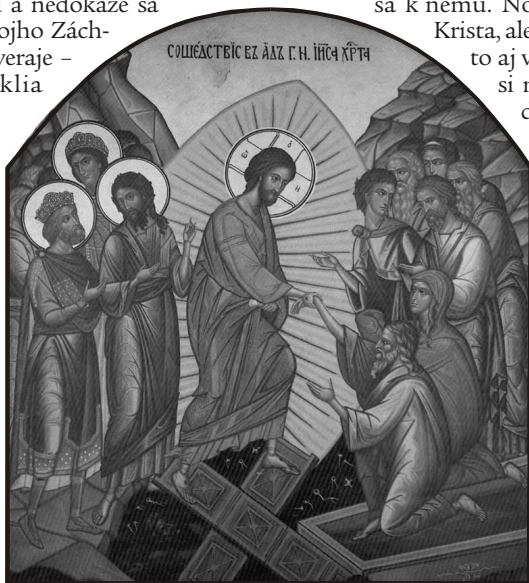
Jeden z tro-párov Veľkej soboty uvádza: „Ctihodný Jo-zef snal z Kríža tvoje prečisté Telo. Ovinul ho čistým plát-nom, natrel voňavými masťami a uložil do nového hrobu.“ Keď si to uvedo-míme, nevdojak začneme spájať to čisté bielo-skvejúce rúcho Krista s jeho po-hrebným rubášom. Aj Písmo rozpráva o mládenčovi v bielom. Tým akoby nám bolo povedané, že nie je dôležité to vonkajšie. Kristus sa nešiel po vzkriesení prezliecť do zlata a drahocen-ných látok, ale prijal to, čo mu dali. A práve jeho osoba tieto šaty prežaruje svojim jasom, svojou čistotou a dokonalosťou. A to symbolizuje aj žiara okolo Krista.

A čo Eva? Tá pokorne skláňa hlavu pred Kristovým milosrdným pohľadom vedomá si svojho hriechu, svojej skaze-nosti a hriešnosti. Ak si všimneme pozor-ne, Kristus sa zameriava práve na ňu. Ona

bola tá, čo zhrešila, tá, ktorá prvá podľahla. Takpovediac je tou slabšou, preto Kristus prv vedie von ju, dvíha ju väčšou silou, lebo hriech ju už obral o sily. Adam vystiera svoje ruky k Bohu, svojmu Tvorcovi a ťahá sa k nemu. No nie oni sa držia Krista, ale Kristus ich. Tak je to aj v našom živote. Ak si myslíme, že my sa držíme Boha, tak je

to naša pýcha. Boh drží nás, aby sme znova nepadli. Dvíha nás, aby nás vtiahol do svojej slá-vy. Chce nás po-výšiť a urobiť svojimi deťmi. A je jedno, koľko síl sme už vynaložili, on hľadá na srdce, jeho pohľad pre-niká všetky ta-jomstvá a pretvárk-y, všetky hradby, ktoré si

stavujeme, aby sme si zachránili svoj život. Za povšimnutie stoja aj veraje. Tie nie sú ako len prekřížené do tvaru kríža, oni ten kríž priamo vytvárajú. A Ježiš nás, ako aj Adam a Evu, ťahá k sebe po ňom. On spája božské s ľudským, on je tým mostom, po ktorom môžeme dôjsť do večnosti.

**BOH HĽADÍ NA SRDCE, JEHO
POHĽAD PRENIKÁ VŠETKY
TAJOMSTVÁ A PRETVÁRKY,
VŠETKY HRADBY.**

Žiačka: Pani profesorka, boli ste pri Lochneskom jazere?

Profesorka: Nie, ešte by sa ma konkurencia zľakla!

Prof.: Ste brozne pozadu s učivom. Viete, kde je už taká 2.D?

Žiak: Na konci chodby.

■ Prof.: Peťo Uličný a Peťa Uličná, vy ste bratia?

■ Prof.: Taký ľahký príklad a vy ho neviete vypočítať. No veď rozmyšľajte. Použite kalču na to!

■ Prof.: Ťažko dýchaš alebo rozprávaš tak rýchlo, že ťa nestíham počúvať?

Prof.: Maťa, pozeráš formulu 1?

Maťa.: Nie.

Prof.: Tak pod' odpovedať!

■ Prof. na hodine: Peťa, vy už môžete ísť k doktorovi. Ale samú vás nemôžem pustiť. S kým vás teda pošlem? No tak dobre, choďte s Pánom Bohom.

Prof: Prečo Eva v raji zjedla jablko?

Žiačka: Viete, hlúpa blondýnka.

Pán kaplán:

■ Skôr tu budem nie ako hej.

■ Ja budem ísť do kostola.

■ Mám na to svoj vlastný názor, s ktorým nesúhlasím.

■ Bol raz Ain a Kábel. Ten kábel sa viac zapájal.

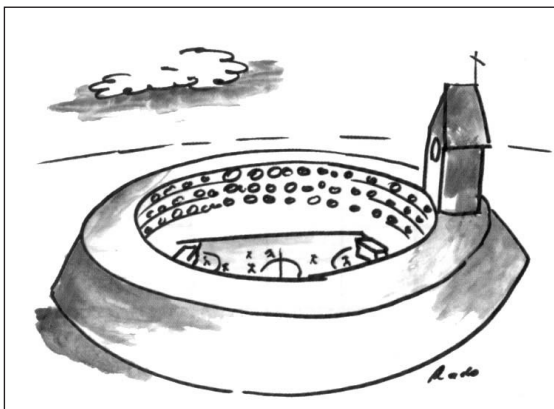
Pán kaplán sa pýta: Odkedy je chlap vzpriamený?

Študent odpovedá: Odvtedy, odkedy je pivo v samoobsluže na tretej poličke.

■ Profesor si pozeral na našej nástenke, aké

sme znamenania a dodal: „Ta to břišný národ – len štyri panny v triede, z toho jeden Peťo.“

■ Prof: Vlada, ďakujem vám, že ste mi tak krásne zapísali mená do zápisníka. Skoro som sa od šťastia rozplakal, keď som to uvidel.

■ Prof: Erik, ta ty si vybitý jak patkaň!

■ Profesorka vyvolala žiačku. „Prosím vás, nevymýšľajte mi tu rozprávky. Ja mám už od vás dýky v ušiach.“

■ Prof.: „Nevykrikuj, však vieš, že mám slabé srdce! Omdliem a spadnem rovno pod stôl!“

Prof.: „Čím sa živili ľudia vo Veľkomoravskej ríši?”

Žiačka: „Chlebom!“

Žiačka: „CO₂ je oxid uhoľnatý.“

Profesor: „Toto keby počula pani profesorka Frohmanová, tak by si zase polámala rebrá! Ja jej to radšej nepoviem, lebo sa jej bojím.“

■ Prof.: „Takže chyba slečna Ščavnická, slečna Gajdošová a slečna Bednár?“

■ Prof.: „Neopisujte, lebo si vyklbíte oči!“

■ Prof.: „Ponorme sa do hĺbin ticha.“

■ Čo to máte tropickú horúčku?

■ Prof. „Dnes si preberieme Janka Chalupku. Určite poznáte aj Sama Chalupku. Čo myslíte, aký je medzi nimi brat?“ (namiesto vzťah)

■ Aké dielo napísal Ján Amos Komenský? Labyrinty vášne.

■ Ako správca siete vám môžem dať jednotku.

■ Tie rímske vojny sú zamotané ako tele-novely.

■ Vy máte o to taký záujem ako ja o minulo-ročný sneh.

■ Nemáte žuvačku? Nie? Tak nežujte na-prázdko.

■ Žeby sa vám ucháľe aj nosy nepokrútili od toľkého dudrania.

■ WATT sa môže označiť ako kôň. Aj ako kobyla?

■ Prepáčte, že meškám na hodinu, ale zabuchol som sa na toaile...

■ Ako sa volal kňazský kmeň? Levikovia.

■ Mojžiš musel poklopať po skale a vyšla voda.

■ 4 krát ženatý, 5 krát rozvedený, 25 detí mu behá po svete, jedna žena chce jeden milión, druhá dva milióny...

■ Máme hodinu Fyzikynie kozmetiky.

■ Príde princ na čiernom koňovi, s mečom, v brnení a výsledkom v kapsy?

■ Biblia má hĺbkový rozmer, čo znamená, že čitateľ o nej aj rozmýšľa.

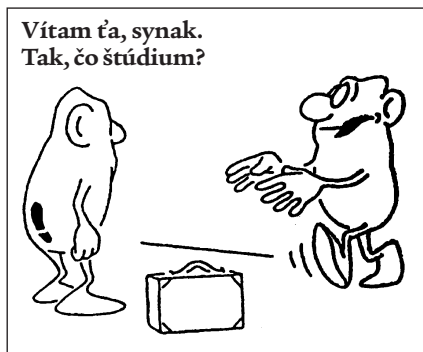
■ Prof. Kaňuk: „...to môžeme vtedy využívať, keď tá Jadranka večer zapotí. Ale ináč ona pekne spieva!“

■ Ja sa rada smejem, ale rýchlo!

■ Pozitívizmus znamená, že písal o pozitívnych javoch!

■ Dráma má nejakú gramatickú situáciu.

■ Sestry Eyrové boli hlavné predstaviteľky anglickej realistickej literatúry

Prof. Barlová: „Ako to, že vy sa nestihate učiť? Mój syn stíha všetko!“

Mája Kutašová: „Ale šak pochopte, on je po vás a nie jak my zaostali!“

Mariana: „Ako sa volá to dievča v červenom?“

Lenka Angelovičová: „Kto, Ruženka?“

Mariana: „Hej ona, jak sa volá?“

■ Prof. Barlová: „Keď sa rozčúlim, som zlá!“

■ Gabika Mormáková: „Pán profesor, viete, prečo sme takí? Lebo je ruja!“

Prof. Lazor: „Domimik, šak poradte niečo!“
Domimik Demko: „Mne to jedno!“

Prof. Frohmannová: „Aký je príklad na tuhý roztok?“

Matúš Matejovský: „Zmrzlina!“

■ Prof. Lazor: „Teraz ste tak vyzerali z profilu jak Zoro Pomstiteľ!“

■ Mariana Brodová: „Neverte Jánošíkovi, on to má (Denisa) všetko na háku!“

Eric Clapton

HUDBA

Eric sa narodil tesne pred koncom 2. svetovej vojny 30. Marca 1945 v Rippley (Anglicko), v nezámožnej rodine, kde ho vychovávali jeho starí rodičia, pretože jeho matka ho po 2 rokoch opustila (otec bol neznámy). Vrátila sa až keď mal štrnásť rokov.

Hudba Claptona začala zaujímať počas štúdia na strednej umeleckej škole. Prvá naozajstná kapela, ktorej členom bol aj Eric a v ktorej prvýkrát aktívne pričuchol k elektrickému Blues sa volala *Roosters*. Eric je dodnes považovaný za hviezdu tzv. bieleho blues. K stopercentnej realizácii Claptonových bluesových spádov došlo až v lete roku 1965, keď prišla pozvánka od Johna Mayalla do jeho *Blues-breakers*, jednej z prvých prísne štýlových skupín. Hranie s Mayallom svoje puristické spády zatiaľ vyčerpal a lákalo ho prekročiť vlastný tieň v štýlovo rozkročenejšom projekte. Tým boli kapela *Cream*. Aj keď ich hudba bola na bluesových základoch, hrali ju neortodoxne a na svoju dobu experimentálne.

Začiatkom 90-tych rokov zahynul Claptonovi jeho štvorročný syn Connor pádom z okna manhatanského bytu. Pod vplyvom týchto udalostí napísal jednu zo svojich najlepších a najúspešnejších piesní *Tears in Heaven*. Vo svetle takejto tragédie pôsobí požiar, ktorý krátko nato zachvátil jeho dom, skoro ako banálna epizódka zo života milionára. Správa, že ako prvé zachraňoval z ohňa svoju zbierku gitár, je však iba dokreslením skutočnosti, nakoľko sú u Claptona životné osudy spojené s jeho umením. Ako u praveho bluesmana.

PAVOL KAŇUCH, 2.C GSM

Nuda v škole?

ANKETA

V týchto dňoch kolovala po škole anketa. Odpovedali na ňu žiaci zo všetkých ročníkov. Možno budete prekvapení, že veľa ľudí nás požiadalo, aby sme ich mena nezverejňovali, ale vzhľadom na odpovede hneď budete vedieť prečo. Tak a tu je otázka: **Co robíte na hodinách, keď sa nudíte?**

■ MOBILMÁNIA

Na hodine smskujem s kamarátmi a hrám hry na mobile.

Píšem sms-ky a keď sa podarí, tak aj telefonujem, ale iba keď je veľký hluk.

■ TELESNÉ PÔŽITKY

Škrabkáme sa a štekliáme sa, keď je veľká nuda, tak sa bijeme.

Každý pondelok jem rezne.

Keď je teplo, tak sa opaľujem a keď je zima, tak sa ohadzujeme snehom.

Striháme si navzájom nechty.

■ POP ART

Kreslím si po lavici, ale vzápätí to hneď musím vygumovať.

Kreslím karikatúry profesorov

■ EXTRA ŠPECIÁL

Ja na hodine snívam, a predstavujem si, že som pri bazéne a hádzem si o stenu loptičku.

Navzájom sa maľujeme a pozeráme si kozmetické časopisy.

Pozorujem a hodnotím profesorov.

Hráam so spolužiakmi vadí – nevadí a fľašu.

Lúštim vedomostné krížovky.

Pripravujem sa na ďalšie hodiny. Píšem ťaháky a domáce úlohy, ale nestíham, lebo profesori ma vyrušujú.

Píšem a učím sa ruskú abžuku.

Vzhľadom na moju tichú povahu, keď sa na hodine nudím, kreslím si matematické krivky, píšem francúzske básne a vymýšľam nové fyzikálne vzorce.

■ VÝSLEDOK

Najviac opýtaných na nudnej hodine spí, je, pije a zívá, prípadne komunikuje s profesorom alebo so spolusediacim.

vratne stratili v labyrinte jeho myšlienok... Jeho život stratil zmysel už dávno... Stratil zdravie, lásku, nakoniec aj priateľov... Všetko, čo pre neho malo zmysel, bolo zrazu preč... Posledný krát sa obzrel okolo seba, s nádejou hľadajúc nejaký záblesk svetla, nejakú cestu späť... Za jeho chrbtom však čakala len tma... Čierna a depri-mujúca tma ... Jeho rozhodnutie ukončiť svoje trápenie sa zrazu stávalo nezme-niteľným...

Konečne. Kútiky úst sa zázrakom formujú tak, že vytvárajú úsmev. Strnulá mimika povoľuje a vystrieda ju pocit uvoľnenosti. Ten hlas ho prebudil. Pohľad uprie von oknom a spokojne sleduje slnečné lúče predierajúc sa spod mrakov, nahánajúcich strach. Vyjasňuje sa všade. Aj vonku, aj v jeho duši. Veď je to predsa samozrejme, **smútok nikdy netrvá na-vždy.**

MÁRIA ŠTOFANÁKOVÁ

PETRA KOPUNCOVÁ 2.B GSM

Smútok

LISTÁREŇ

Bola takmer polnoc, keď sám prechádzal prázdnyim námestím... Pršalo... Nebo akoby mu chcelo pomôcť... Akoby dažďom chcelo zmyť jeho bolesť, akoby mu chcelo pripomenúť, že všetko, aj táto búrka v jeho srdci raz pominie a dúha opäť vyčarí úsmev na jeho tvári.

On mu však neveril... Kvapky vody sa mu na tvári miešali so slzami, zmáčali jeho ruky, aby vzápätí mohli nerozlučne spojené zomrieť, paDajúc na zem...

Bez slova kládol nohu pred nohu, nevediac, kde táto cesta začala, netušiac, kde skončí... Pozorne sa poobzeral okolo seba... Zbadal šero ulíc, ticho spiacich, ignorujúc jeho bolesť... Videl stromy, pokojne sa kolísané dychom vetra...

Pred očami sa mu vynárali dávno za-budnuté spomienky, aby sa vzápätí nená-

KUPÓN

Každému sa raz stane...

Nikto nie je dokonalý...

Aj múdry schybl...

ŽIADAM O OSPRAVEDLNENIE, že som sa na dnešnú hodinu z rôznych dôvodov nemohol(la) pripraviť. Je to výnimka, a preto ako takú ju prosím zaregistrovať Vaším podpisom. Moja príprava v budúcnosti už bude opäť podľa všetkých pravidiel.

.....
podpis skúšajúceho

(Tento kupón platí pre školský rok 2002/2003 jednorazovo ako ospravedlnenie len pri ústnom skúšaní na jednej hodine pri predložení celého vydania časopisu. Nevys-trihuj! Samostatný kupón je neplatný!)